

налитѣ връзъ царскитѣ престоли, излжчващи непрестанно смѣнящи се трепкащи багри: ту снѣжно ослѣпителни, ту алено златисти, ту ледено сини.

Нѣкои отмахватъ взоръ, съ уморени зеници. Единъ по единъ се изреждатъ замаянитѣ люде да се преклонятъ предъ тия, които носятъ върху себе си вѣковнитѣ богатства и вѣковната властъ на Константинополъ. А Константинополъ е зеницата на свѣта. Градътъ на градоветѣ. И нѣма други равенъ на него.

Въ тоя мигъ, на тоя престолъ стоятъ двама люде, изкачили най-високото стѣпало на земната мощъ и слава.

Горе, отъ емпоритѣ, старата Дафина чувствува, че почва да губи мѣрка за истина и измама. Тя скрито изтрива сълзитѣ си. Нима това е Мария, нейната малка, драга девойка, чието вземо тя трѣбваше винаги скритомъ да работи, онеправданото сираче, надъ което тя трѣбваше да бди съ тревожна майчинска обичъ, дъщерята на Калояна, на тоя, чието име до скоро никой не дръзваше да спомене подъ смъртна заплаха, цима това бѣ наистина Марил — онова ослѣпително същество, което повече напомня живъ кумиръ или нѣкой отъ арахангелитѣ, изписани въ четиритѣ страни на църквата, отколкото живъ човѣкъ . . .

Това бѣ Мария. Тая на която въ този мигъ завиждатъ хиляди жени. И все пакъ най-нерадостната жена на свѣта . . .

Все по-гръмко и тържествено се разнася навънъ звънътъ на безбройнитѣ Константинополски камбани . . .

20.

Императорската галера се завръщаше къмъ Родъсъ.

Къмъ острова на слънцето, розитѣ, мрамора и смокинята, където Анри бѣ пожелалъ да прекара въ самота и почивка първитѣ месеци на своята женитба. Равниятъ плѣсъкъ на 312 гребла разлюляваше дълбоката тишина на кроткото тъмносино море, набраздено съ сребърни свѣтлинни. Бѣха ходили на разходка до единъ отъ малкитѣ съседни островчета и сега бързаха да се прибератъ, понеже Анри очакваше всѣки мигъ вести отъ Борила. Макаръ, че